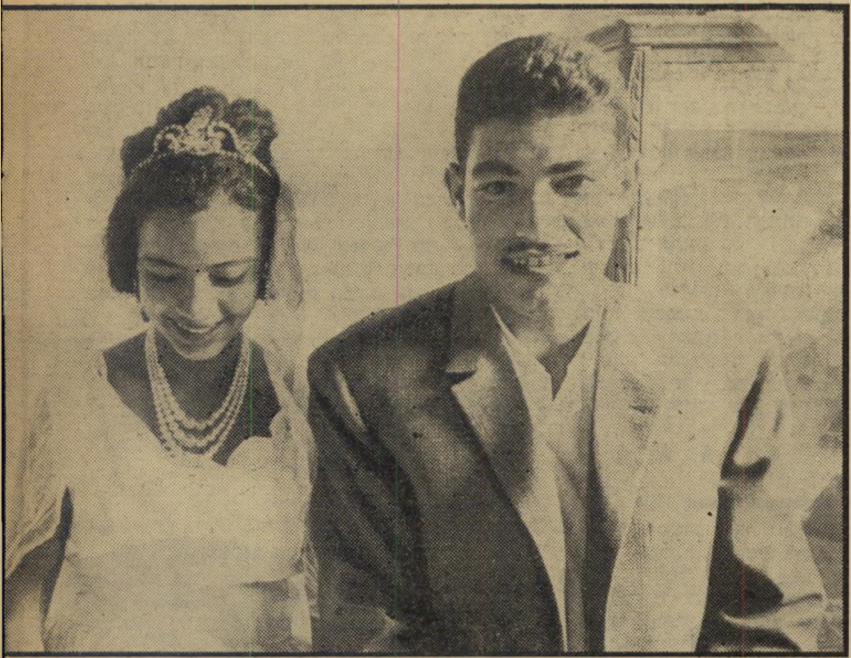

קנטרה: מלך מצרים הקטנה

באדישות. הוא בא אליו מוקדם בבוקר, כשדמעות בעיניו. שנה שלימה התפרנס מקיצבת המימשל הצבאי, ועבודות מיקריית שניתנו לו. בנו הפעוט קיבל טיפול בבית חולים ישראלי, כאשר חלה. עכשיו החליט לעבור לעמק הנילוס. "לנשיא או למלך נודד גים לתת מפתח של עיר", אמר למושל ש התרגש לא פחות ממנו. "לי אין מפתח של קנטרה. אני נותן לך הדבר היקר שיש לי". הוא הושיט מחזיק-מפתחות, שבצידו האחד חקוקות האותיות קע"ם, ומצידו השני תבליט מוזהב של ראש המלכה הפרעונית נפרטיטי. עתה, בהתקרב הסירה המצרית, היו עיניו של הגבר יבשות ואדישות. אפילו לא ניסה להעיף כבס אחרון לעבר הבית בו נולד ובו גדל.

רן גדעון שמש הוא מלך. יש לו עיר-בירה ויש לו אורחים. יש לו משטרה בעלת מדים מיוחדים משלה, המצדיקה לו בצאתו ובבואו. כאשר הוא מקבל אורחים, מבין הטבח המצרי סעודת-מלכים של דגים.

ממלכה של ממש — אם כי בטימים מצומצמים: קצת פחות מאלף תושבים, רק 12 שוטרים, שני בתי-ספר, ובית-חולים קטן אחד. יש אפילו הקוראים לה "מצריים הקטנה", ולסרן שמש, מושלה הצבאי של קנטרה, "נאצר הקטן". בחיבה, כמובן. השבוע הצטמצמה הממלכה עוד יותר. אל כוח-המעבדות, המפריד את קנטרה הנייד רחית מקנטרה המצרית, צעדו 40 מאורחי של סרן גדעון שמש. מן הגדה המערבית התקרבו שתי סירות גדולות: האחת — מלאה פלסטינאים, שעמדו להיות מוחזקים במצריים לרצועת-עזה, השנייה — ריקה. היא נועדה לתושבי-קנטרה, שהחליטו לעבור את התעלה ולהצטרף לבני-משפחותיהם שם. למה? "אשתי קיבלה התמוטטות עצבים" הסביר אחד הגברים. "כל פעם שהיא שומעת בום — היא מתעלפת". "ביתי פה, זה נכון. אבל אשתי שם. ילדי שם. הם חשובים יותר מהבית", אמר שני. בפינה עמד המושל. אורחיו נימנעו מדיבר רים מיותרים. עוד מעט יעברו לשיטחו של נאצר הגדול. מוטב לא להפגין ידידות לנאצר הקטן, האיש שבכיס מכנסיו נח מחזיק מפתחות אשר ניתן לו רק שעה קלה קודם לכן, עלידי אחד הגברים שהביטו בו עתה

★ ★ ★ התלמורה הוזרת

הייל ישראלי, שסקר ממרומי-עליונותו את ההעברה, הפטיר בחוסר-עניין: "מצידו הם יכולים כולם לעבור". את עניינו — שהיה גם עניינם של חיילים רבים — באוכלוסייה המצרית של העיר איבד לפני מעלה מחודש, בעת ההעברה האחרונה. בין העובדים היתה אשה צעירה, שרכים הכירו אותה בצורה זו או אחרת (בעיקר אחרת). מכיוון שאביה הוא מפקד המשטרה המקומית של סרן שמש, ולשונות רעים רינגו, החליט הסרן לצרף את שמה של הצעירה לרשימת התלמידים המבקשים להמ

חיים חדשים מוחמד עבד-אל-חמיד וסמירה התארסו עוד לפני המלחמה, וכאשר נכבשה עירם בידי צה"ל, דחו את החתונה. לפני שבועיים החליטו שאין טעם לחכות יותר, חתנו עליידי אחד משלושת השייכים שנשארו בעיר.

